

nost, že uzavřený dopis rekomandoval, by zajistil, že se dostane do rukou adresáta, nestačila by tato nedbalost k tomu, by mohl býti za výsledek nezamýšlený a nechtěný činěn zodpovědným. Pouhá »možnost«, že se obsah uveřejněného dopisu dostane na vědomí osobám třetím, byť i snad nedbalostí odesílatelovou stupňovaná, nečiní odeslání dopisu ještě »sdělením« jeho urážlivého obsahu. Nebyl-li však tento »sdělen« osobě třetí obžalovaným, pak spadá potrestání urážlivého obsahu jen do příslušnosti úřadů správních; trestnost dle XII. hl. druhého dílu trestního zákona nenastává. Proto netřeba řešiti tu též otázku, zda obsah dopisu, alespoň v některých obrazech (jako: »Již jednou jsem Vás prosil, abyste se nemíchal do věcí, do kterých Vám nic není a vůbec když jim nerozumíte. Podobné nárazy na mne, jak již jste se jich dříve dopustil, musíte ponechat neb to slušnost advokáta nedovoluje... Takové jednání se hodí mezi jím stejné do Galicie a Vy, to, ctěný pane doktore, nenahlížíte« ...) nespadá spíše pod hledisko § 491 tr. z., jenž vůbec vyžaduje veřejnosti ve smyslu prvního odstavce tohoto §. Na všechen způsob porušen byl rozsudky v přítomném případě vyneseny zákonem v předpisu § 488 tr. z. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti, podané generální prokuraturou dle § 33 a 479 tr. ř. na ochranu zákona, a poněvadž obžalovaný byl uvedenými zmatečnými rozsudky odsouzen k trestu, ale zjištění jich v přítomném případě přece jen »sdělení« ve smyslu § 488 tr. z. zcela nevylučuje, bylo dle § 292 tr. ř. uznati tak, jak shora uvedeno.

Čís. 114.

Předražování. »Dáti si poskytnouti« (§ 20 č. 1. cís. nař. z roku 1897) znamená každé přijetí ceny výslovně nepožadované nebo ceny převyšující cenu požadovanou.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1920, Kr I 377/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Rudolfa F. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chebu ze dne 6. června 1919, jímž byl uznán vinným přestupkem dle § 20, č. 1 a přečinem dle § 23, č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce materiální vytýká stížnost, že nelze mluvit o předražování dle § 20, č. 1 cís. nař., poněvadž obžalovanému F-ovi R. sám nabídl cenu 33 K za maso, bez jakéhokoliv přičinění a požadování obžalovaného; »dáti si poskytnouti« předpokládá prý jazykově i dle smyslu projevení úmyslu prodávajícího k dosažení jistého prospěchu a není totožné s pouhým přijetím. Než stížnost jest na omylu: Dle původních tří cís. nař. o zásobování obyvatelstva předměty potřeby bylo trestno pouze požadování přemrštěné ceny, přijetí dobrovolně nabídnuté přemrštěné ceny bylo

však beztrestné. Toto vymezení pojmu předražování ukázalo se však příliš úzkým a vedlo k častému obcházení trestních předpisů t. zv. nepřímým požadováním. Byla proto skutková povaha deliktová ve 4., dosud platném cís. nař. rozšířena na případy, v nichž si prodávající dává poskytnouti nebo slíbiti patrně přemrštěnou cenu. »Dáti si poskytnouti« znamená tedy každé přijetí ceny výslovně nepožadované, nebo ceny převyšující cenu požadovanou, tedy každé uzavření obchodu za cenu patrně přemrštěnou. To vyplývá ze slovního výkladu i z tendence zákonného ustanovení, které chce předem postihnouti každé jednání prodávajícího, týkající se uzavření obchodu, při němž se nedbá přiměřených cen. —

Neodůvodněnou zmatečnou stížnost bylo proto zamítnouti.

Čís. 115.

Poměr cís. nařízení ze dne 24. března 1897 č. 131 ř. z. k zákonu o trestání válečné lichvy, pokud se týče k zákonu o soudech lichevních.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1920, N I 18/20.)

Přípisem ze dne 31. prosince 1919 sdělil nejvyšší vojenský soud nejvyššímu soudu jako soudu zrušovacímu tento děj: Nejvyšší vojenský soud zamýšlí rozhodnouti negativní spor o příslušnost mezi vojenským zástupcem v T. a státním zástupcem v M. v trestní záležitosti proti pěšáku Ladislavu Š. náhradního praporu p. pl. č. 92 a spol. následovně a žádá na základě § 39 v. tr. ř. (čl. VIII. zákona ze dne 19. prosince 1918, č. 89 sb. z. a nař.) o sdělení vlastního názoru při vrácení spisů: Pěšák Ladislav Š., četař Antonín G. a šikovatel Václav H. jsou podezřelí, že páchali od října 1919 až do 4. listopadu 1919 řetězový obchod s cigaretami, pokud se týče je za přemrštěné ceny prodávali a tím se dopustili přečinu podle § 23 : 4, pokud se týče přestupku podle § 20 nařízení ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. Nejvyšší vojenský soud má za to, že souditi o těchto trestných činech přísluší lidovému soudu pro trestání válečné lichvy dle zákona ze dne 17. října 1919, č. 567 sb. z. a n. a to z těchto důvodů: § 1 cit. zákona prikazuje zvláštním soudům lichevním trestní řízení pro činy proti zákonům nebo nařízením vydaným od počátku války k tomu konci, by zásobování obyvatelstva bylo zabezpečeno a předražování zabráněno; dle § 30 nabyl zákon ten účinnosti dnem 7. listopadu 1919 a to i při trestných činech spáchaných před tímto dnem, avšak po 28. říjnu 1918, pokud nedošlo k rozhodnutí první stolice, a dle odstavce druhého platí ustanovení tohoto zákona také pro osoby vojenské. Nařízením vlády republiky československé ze dne 11. listopadu 1919 č. 596 sb. z. a nař., jež vydáno bylo podle § 1, odst. 2 zákona ze dne 17. října 1919, č. 567 sb. z. a n. byly ovšem v § 1, lit. a) pravomoci soudů lichevních přikázány trestní činy proti zákonu ze dne 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n. o trestnání válečné lichvy, a mimo to trestní činy proti § 33 nař. vlády republiky československé ze dne 27. června 1919, č. 354 sb. z. a n. o úpravě obchodu obilím a mlýnskými výrobky, takže ve příčině kom-